

SELE, sèle, m. 2. pl. *selar*. Tvenne trån (bogsèle) eller breda remmar (brösta), som på ömse sidor omsluta halsen på ett dragdjur, och medelst hvilka det drager. — Jfr. Bröstsele, Bogsèle.

SELEN, -én, m. sing. (kem.) En af Berzelius upptäckt metalloid.

SELENI, --'it, m. 3. Ett slags mineral.

SELLERI, sälleri', n. sing. (fr. *Céleri*) En köksväxt. *Apium graveolens*.

SELMAKARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar seldom, m. m. d.

SELNING, f. 2. Handlingen, då man selar.

SELPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. Pinne, hvarmed selen fästes vid skakeln.

SELPUTA, f. 1. Stoppning under loksele, för att hindra skafning.

SELSTICKA, f. 1. Se *Selpinne*.

SELTERSVATTEN, n. 5. Bekant mineralvatten från Seltersbrunnen i Nassau. — Skrifves äfv. *Selzervatten*.

SELTYG, n. 5. Se *Seldon*.

SEMESTER, semäst'r, m. 2. pl. *sestrarar*. (lat. *Semestris*) Sex månaders tid, tjänstgöring eller tjänstledighet.

SEMIKOLON, semikólann, n. pl. — *kola*. (af lat. *Semi*, half, och grek. *Kolon*) Skiljetecken, betecknad medelst komma med punkt (:). [Semicolon.]

SEMINARIST, ---'isst, m. 3. En, som begagnar undervisning i ett seminarium.

SEMINARIUM, --nariumm, n. pl. — *arier*. (lat.) Bildningsanstalt för blifvande prestmän, folkskolelärare, m. fl.

SEMITISK, a. 2. *S-a språk*, som talas af Sems efterkommande, såsom hebreiska, arabiska, syrisk, m. fl.

SEMITON, --tón, m. 5. Halftón.

SEMIVOKAL, ---'ál, m. 5. Halfvokal, eller konsonant af dem, som kallas *Liquida* (flytande).

SEMLA, f. 1. Ett slags bröd af finare hvetemjöl och af olika form.

SEMLEMJÖL, n. sing. Sådant slags hvetemjöl, som användes till bakning af semlor.

SEMPERTIN, sä'mpp'r'ti'n, m. sing. Örten *Onopordium Acanthium*.

SEMPERVIV, sä'mpp'r'vi'v, n. sing. Se *Taklök*.

SEN, se *Sedan*.

SEN (*e* lång), a. 2. 1) (i fråga om tid) Långt framtiden. *Vaka in på s-a natten. Den s-a årstiden*, hösten. *I s-aste åldern*, i högsta ålderdomen. *Till s-aste efterverld*. — 2) Som kommer sent. *En s. gäst. S. ånger*. — 3) (om person) Trög, senfärdig. *Han var ej s. att gå in derpå*, gick genast med nöje in derpå. *S. att straffa*.

SENA, f. 1. *Senor* kallas de gulhvita, glänsande, runda eller platta, sega strängar, genom hvilka musklerna äro fästade vid benhuden. — *Ss. Senaktig, -lik*.

SENAP, sënapp, m. sing. 1) Ett växtslägte af de Korsblommiga, en bekant apoteks- och matkrydda. *Sinapis*. Arter deraf äro *Brun* och *Hvit S.* (*S. nigra* och *S. alba*). — 2) Fröen af denna växt, dels i sitt naturliga skick, dels malda (*Malen s.*), dels tillredda att brukas till mat. — *Ss. S-sfrö, -skorn*.

SENAPSDÉG, m. 2. (kir.) Ett dragande retmedel, beredt af mjöl och malen senap, utördt med vatten till en fast gröt eller deg.

SENAPSDOSA ell. **SENAPSKANNA**, f. 1. Litet bordkärl, hvari senap förvaras till bruk vid måltider.

II.

SENAPSOLJA, f. 1. Ett slags eterisk olja, som erhålles genom distillation af stött och genom pressning ifrån fet olja befriad senap.

SENAPSQVARN, f. 2. Qvarn, hvarpå senap males.

SENAPSSÅS, m. 3. Sås, tillredd af senap.

SENAPSÖRT, f. 5. Se *Senap*, 1.

SENARE, adj. o. adv. kompar. af *Sen* och *Sent*.

SENAST, adj. o. adv. superl. af *Sen* och *Sent*.

SENAT, -át, m. 3. (lat. *Senatus*) Rådssamling.

SENATOR, senåtår, m. 5. (uttal. i pl. — *tórrar*) Rådsherre.

SENATORISK, a. 2. Som tillhör, har afseende på, utmärker en senat eller senatorer.

SENBROTT, n. 5. En senas bristning.

SENDER, sä'nnd'r, adv. (isl. *Senn*, gång, i *senn*, på en gång) I äldre språket *Sænder, Sænd, Sæn, Sinn* och *Sins*. *I s., om s.*, för hvar gång; särskilt för sig. *Han arbetar ej länge i s. Han tog fyra trappsteg i s.*, i hvart steg. *En i s. Tre, fem i s. Ett i s.*, hvart för sig, styckvis. *Litet i s.*, litet för hvar gång. *Gifva åt en i s.*, åt hvar och en särskilt för sig. [*Sänder, Sönder*.]

SENDRAG, n. 5. Se *Kramp*.

SENFOTAD, a. 2. Långsam i sin gång.

SENFULL, a. 2. Full med senor, kraftig, stark. — *Syn. Senig*.

SENFÄRDIG, a. 2. Långsam, trög i göromål, uträttningar, sysslor. — *Syn. Sölig, Trög*. — *Senfärdighet*, f. 5. — *Senfärdigt*, adv.

SENFÖDD, a. 2. Sent född.

SENGÅNGARE, m. 5. Se *Aj*, m.

SENGIG, a. 2. 1) Full med senor. — 2) Som har starka senor, stark, kraftig. — 3) (bot.) *S-t blad*, hvars ådror äro mycket tydliga och utgå från bladets basis. — *Senighet*, f. 5.

SENIOR, séniår, m. 5. (uttal. i pl. — *órárr*; komparativ af lat. *Senex*, gammal) 1) Den äldre, t. ex. af tvenne bröder. — *Motsats: Junior*. — 2) Den äldste af en korporation, ett stånd. *S. i ett stift*, den äldste bland dess presterskap.

SENMOKEN, a. 2. neutr. — *et*. Som mognar sent.

SENNA, sä'nna, f. sing. Bladen af Sennets-trädet, hvilka brukas som laxermedel.

SENNABUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Se *Sennetstråd*.

SENNATE, sä'nnaté, n. 5. Te af senna, hvilket drickes, då man vill laxera.

SENNETSBITTER, sä'nnat'sbit't'r, n. sing. (kem.) Ett bittert ämne, som innehålles i sennetsblad.

SENNETSBLAD, n. 5. Blad af Sennetsträdet.

SENNETSTRÅD, n. 5. Ett tråd i Nubien och öfre Egypten, hvars blad (*Senna*) tjänar till laxermedel.

SENSATION, sä'nnsatschón, f. 5. (franskt ord, af lat. *Sentire*, känna) 1) Sinlig förnimmelse; intryck. — 2) (fig.) Uppseende.

SENSIBEL, sanngsi'b'l, a. 2. (fr. *Sensible*) Känslig, lätttrörd, ömtålig.

SENSIBILITET, sä'nnsibilitét, f. sing. 1) (fil.) Hjernans och nervernas förmåga att retas eller röras af intryck, och derigenom föranleda förändringar, dels i själen, dels i kroppen. — 2) Känslighet, känslöfullhet; ömtålighet.

SENSITIV, sä'nnsiti'v, a. 2. (fr. *Sensitif*) Sinlig; känslig.

SENSITIVA, sä'nnsiti'va, f. 1. 1) Ett litet